

Це забуття вічне – камінь ліловий.
В темряві спека і гріх...
Камінь віщує всім вінчик терновий,
Муки страшні для усіх.

Але побачу замислену жінку –
Лик її мов акварель.
Хрест у правиці нагадує зірку –
Чисту, тонку асфодель.

Жінко з хрестом, о, побудь ще хоч трохи,
Дай віддзеркалити мить
В спраглій душі – породіллі епохи!
Квітка твоя оживить

Всіх – але ти загадково зникаєш
У перламутрі зорі.
Може, у небі ти грішним прощаєш.
Ми ж бо – дурні злидарі.

Ангели знали, чому в перламутрі
Бог розтирає пастель.
Як я видіння не хочу забути...
Де ти, моя асфодель?

20.08.2012

АНТИЧНА РЕМАРКА (ФІЛОСОФАМ)

Новий зухвальцю, не жени коня
І не ламай на зброю гілку тиса:
Мій лук – лук неподоланий Улісса,
Для інших надаремне пізнання.

14.11.2018, м. Буча